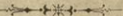

64967

Slovo
od stare cerkve
Marije, Matere Milosti,
v Mariboru dne 2. julija 1893.

Pridiga.

Spisal in govoril
Jožef Fleck,
duhovni svetovalec in dekan v Jarenini.

V Mariboru 1894.
Založil frančiškanski samostan.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

030051916

64967

Pridiga.

„Ž njo in po njenih rokah
mi je došlo vse dobro“.
Modr. 7. 11.

Skoz neki kraj Spodnje Štajarske de-
žele, kjer vinograde posestniki sami ob-
delujejo in postarani hrami le samo ime
»vincarija« še imajo, so leta 1850 že-
leznico delati nameravali. Odločeno je
bilo, da bo železniški hlaпон ravno skoz
sredo hrama letel, v katerem je pošteni
kmet s svojo ženo in s svojimi otroki
prebival. Rodbina je morala, dokler ne
bodo oče novega hrama sezidali, v tesni
vincariji prebivati. Odrašeni sin in nje-
gova sestra sta zelo huda bila, da bosta
morala zdaj svojo ljubo hišo zapustiti,
sta tudi očetu svetovala, naj gospode
železnice pregovorijo, da bodo bolj spo-
dej merili, hram pa v miru pustili. Mo-
dri oče pa so pustili otroke govoriti, so
se v voljo božjo udali in se s tem to-

lažili, da bodo s svoto rešitve veliko lepši hram sezidali. Neki den pa reče mlajša hčerka dvema nasprotnikoma: »Tiho bodita in pomirita se, saj tudi naša ljuba mati z nami v vincarijo gredo«. Ta beseda: saj tudi naša mati z nami v vincarijo gredo, je nasprotnika pomirila. Rodbina je stari hram zapustila in po zimi v tesni vincariji prebivala, oče pa so lepši hram sezidali, v katerem so vsi veseli in srečni živeli; v novem hramu so vsi otroci svojo gostijo imeli, v novem hramu se je celó slovesna primicija obhajala.

V enakem položaju smo tudi mi, moji ljubi poslušalci. Kladvo in kramp je že pripravljen, roka se že povzdiguje, ki bo tužni osodi služila, dozdanjo Materi božji posvečeno cerkev podreti in na njenem mestu novo, večjo in veličastnejši hišo božjo postaviti. Mi vsi smo se te cerkve navadili, smo jo ljubili in radi obiskovali. Popisati ne moremo različnih milostij, katere smo tukaj od ljubega Boga, od milega Jezusa prejeli. O kolikokrat smo v dušni in telesni sili v to božjo hišo prišli, smo vsegamogočnega Boga molili in prosili, in s trdnim zaupanjem

se Mariji, Materi Milosti, priporočevali, in potolaženi in okrepčani smo to cerkev zapustili. Gotovo marsikateri od nas more govoriti s sv. pismom: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«. O kako radi so gospodi in gospé v to cerkev zahajali, niso bile zastonj njih stopinje, na priprošnjo Matere božje so prejeli potrebne milosti, da so z veseljem potrdili besede sv. pisma: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«. Pobožna dekla je zgodaj vstala, in ko je še njena gospoda spala, je že k prvi sv. meši prišla, je lepo Jezusa molila in Marijo počastila, svojo dušo in svoje telo in celo svoje delovanje Jezusu in Mariji izročila; taka deklina je pa tudi vedno srečna, vesela in rada govori s sv. pismom: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«.

Kakor studenčna voda zgine, kadar vodna žila drugo pot vzame, tako bodo od jutre se posušili vsi studenci božjih milostij, v tej hiši božji dozdam tekočih.

Ker nam naša glava preblage spomine te cerkve podaja, je tudi naše srce tužno, in skorej s solznimi očmi vzememo danes slovo od te Materi Milosti

posvečene cerkve. Kako pa bomo danes od te hiše božje slovo vzeli, in kaj nas to slovo uči, vam hočem s pomočjo sv. Duha in s priprošnjo Matere Milosti povedati.

I.

Jezus v presv. Rešnj. Telesu bode v posebno slovesni procesiji v začasno hišo božjo prenesen, in tudi čudodelna podoba usmiljene Matere božje bo postavljena na oltar v začasni kapeli novega samostana. Preden se pa to zgodi, hočemo od te hiše božje slovo vzeti.

1. Mi pa bomo spodobno slovo vzeli, ako si zgodovino te cerkve pred oči postavimo. V mestu Maribor, katero je v poprejšnih časih komaj tretjino današnjih prebivalcev imelo, je bilo več cerkev in samostanov, kakor jih je zdaj. Bili so tukaj častiti oo. Minoriti, ki so pri Dravi imeli svojo cerkev in samostan, kjer je zdaj vojašnica. Bili so tukaj častiti Jezuiti, ki so zdanje duhovsko semenišče in cerkev sv. Alojzija imeli in šolsko mladino podučevali. Bile so tukaj sestre Celestinke, katere so svojo cerkev in samostan imele, kjer je bila, kresija, potem okrajno glavarstvo in zda

so privatni hrami g. barona Gödl. Tukaj je bila mestna farna cerkev sv. Janeza Krstnika, v 16. stoletju sezidana, katera je od l. 1859 stolna cerkev in je zdaj znotraj in zunaj prav okusno in umetno olepšana. Na mestu, kjer se zdaj novi poštni hram zida, je stala cerkev sv. Duha. V Mariborskem gradu je še kapela Lavretanske Matere božje, v kateri so »Sveti Oče« Pij VI. na praznik sv. Jožefa, to je 19. sušca 1782, sv. mešo služili. V ulici vseh svetnikov je bila cerkev vseh svetnikov, kjer so Slovenci službo božjo imeli. Že v 13. stoletju je bila cerkev sv. Urha blizu sedanje vojaške bolnišnice. Od cerkve sv. Urha se govori, da je bila prva farna cerkev v Mariboru. V tej cerkvi so imeli Slovenci od l. 1745 službo božjo. L. 1810 so cerkev sv. Urha podrli, pokopališče zaprli, vse župnijske knjige v ta samostan prinesli, in ta cerkev je postala od l. 1810 slovenska župnijska cerkev. Ta cerkev je že blizu 300 let stara. Pobožen grof, Janez Jakob Kiselj, je to cerkev in ta samostan l. 1613 za častite Kapucine sezidal; Ljubljanski škof Tomaž Krön so vogelni kamen tega samostana 1. maja

1613 blagoslovili in Sekovski škof Jakob Rottenbach so 28. oktobra 1620 to cerkev posvetili. L. 1784 so oo. Minoriti cerkev, samostan in l. 1810 tudi župnijo dobili. Od l. 1818 so bili tukaj svetni duhovni, od l. 1833 do 1848 so bili tukaj častiti oo. Liguorjani, in od l. 1848 do 1. maja 1864 so svetni duhovniki slovensko župnijo oskrbovali.

Že slavni knez in škof Anton Martin Slomšek so spoznali, da ima Maribor premalo cerkev, so pa tudi hoteli v mestu svojega sedeža samostane imeti. Vpeljali so tedaj društvo gospej in z njih pomočjo so ustanovili samostan častitih šolskih sester. Le nekoliko hišic so imele v najem za šolo in stanovanje. Ali ker so te preblage sestre trdno zaupanje na Boga in na priprošnjo sv. Jožefa imele, in ker so v mestu in v okolici zmirom več zaupanja, spoštovanja, ljubezni in pomoči dobile, so si kupile lastni hram in zdaj imajo svoj prostorni samostan in svojo krasno cerkev. L. 1860 so škof Slomšek tukajšnjega župnika g. Jožefa Kostanjovec-a za stolnega župnika povzdignili, mestnega kaplana g. Franca Lorenčič-a za provizorja

tukaj postavili, in so skrbeli, da bi častiti sinovi sv. Frančiška to cerkev, ta samostan in župnijo prevzeli. Milostljivi knez so pa tudi gosp. provizorju zapovedali, po mestu in po celi župniji mile dare pobirati, da se ta cerkev podaljša in olepša. Zgodilo se je tako; stari že piravi oltar, ki je tukaj med dvema stranskima oltarjema stal, je bil odstranjen, in kjer je poprej žagreb bil, je postal lep prostor za presbiterij, in na zadnjo steno je bil postavljen novi altar z vnovič pozlačeno čudodelno podobo Matere Milosti. Takrat se je tudi napravil novi stolp. 1. maja 1864 so prišli častiti očetje Frančiškani, ki so samostan, cerkev in Slovensko župnijo prevzeli.

V poznejših letih je bila ta cerkev po darovanju faranov in skoz trud častitih očetov Frančiškanov slikana in olepšana. S časom je dobila ta cerkev nove orgle, dva nova stranska oltarja sv. Jožefa in sv. Frančiška, izvrstno in jako mило podobo Lurške Matere božje. Novi lustri, novi svetilniki, nove lampice, nove bandere so kinčale cerkev Matere Milosti. Ali ker je ta cerkev že stara in zaradi njene mokrote slikarija svoje barve in

kinč svojo lepoto zgubi in je tudi zelo temna, posebno pa, ker je za 8000 duš premala; se je želja sprožila, novo cerkev sezidati, novo svetišče Materi Milosti napraviti. Častiti za blagor duš vneti menihi so prevdarjali to dolgoletno pravično željo in so spoznali, da dozdanja cerkev za 8000 duš je premala, za službo božjo pretemna, za lepoto in potrebni kinč premokra. Zatorej so sv. Duha na pomoč klicali, v tem oziru se Materi božji in sv. Jožefu, sv. Frančišku Ser., sv. Antonu in sv. Filumeni priporočevali. Posvetovali so se pa tudi s preč. prednikom svojega reda, posvetovali so se z našim milostljivim knezo-škofom, ki so za božjo čast vneti, za lepoto božjih hiš navdušeni in goreči za vse dobro. Posvetovali so se z odličnimi duhovniki Lavantinske škofije in z drugimi zvedenimi gospodi, posvetovali so se s svojimi različnimi prijatelji in dobrotniki te farne cerkve. In ker so povsod priznanje in navdušenje našli, so sklenili, z božjo pomočjo novo, veliko večjo in primernejšo cerkev sezidati, novo in velečastnejše svetišče Materi božji postaviti. Ob enem

so pa tudi sklenili, nov, mestni lepoti primeren samostan napraviti. Po načrtu bo nova cerkev tako velika, da bo celo ladijo dozdanje cerkve, pa tudi nekoliko verta in severno stran starega samostanu obsegala. Cerkev in samostan bosta blizu 300.000 goldinarjev (600.000 kron) stala. Ali častiti oo. menihi se niso ustrašili ne velike svote, ne truda, ne skerbi. Revni kakor sv. Fráncišek, brez denarja kakor sv. Anton, so začeli svoje imenitno delo. Z dovoljenjem visoke c. kr. namestnije so upeljali društvo, v katerem udi vsako leto 60 kr. darujejo; blizu 10.000 udov že šteje to društvo. O, s posebnim veseljem darujejo društveniki svojo letnino k božji časti in k časti Matere Milosti, ker so prepričani, da jim ljubi Bog vse to obilno povrnil bo, in Marija jim bo naklonila svojo materino ljubezen in sprosila božjega blagoslova.

Za Marijino čast vneti častiti očeti Frančiškani so gosp. župnikom prijazno pisali in jih prosili, naj blagovolijo oklicati, da bodo svoje brate poslali, milih darov pobirat za novo cerkev Matere Milosti v Mariboru. Povesod so verni te poslane

brate s prijaznim obrazom in z lepimi besedami sprejeli ino z veseljem po svoji moči darovali, ker bi tudi oni radi imeli delež dobrega dela in zasluženje pri Bogu in pri Materi Milosti.

2. Spodobno slovo bomo vzeli od te cerkve, ako si tudi dnes zgodovino čudodelne podobe Matere Milosti prav živo pred oči postavimo.

Pobožna vdova Ivana Felicita grofica Stubenberg je šla leta 1746 na božjo pot k sv. Frančišku Ksaverju pri Gornjem-Gradu. Po dokončani pobožnosti se je vernila in prišla je v Konjice. Tam gre dne 23. maja 1746 v nadžupnijsko cerkev k sv. meši, po taisti pride v žagreb, kjer zagleda na steni podobo Matere božje, tako lepo in mило, da si ji je vnela želja, to podobo v last dobiti. Ta podoba je bila nekđaj v cerkvi, pa je morala se umakniti novi podobi. Grofica to podobo s seboj vzame v Gradec, kjer jo je prenoviti in olepšati dala. Umetnik, ki je to podobo olepšal, in njegova žena sta čudovitno ozdravela. Blagorodna grofica olepšano podobo prinese v kapelo svoje graščine Freibüchl blizo Lipnice in po-

zneje v Maribor. Tukaj so se očitvidno uresničile besede Marijine, katere je izgovorila pri obiskovanju Elizabete: »Odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi«. Že drugi dan so Mariborski prebivalci izvedeli, da je k njim priromala Marija, Mati Milosti; vsaki jo je hotel obiskati, videti, počastiti. Ker je bilo v Mariboru še več obiskovalcev, je grofica to čudodelno podobo darovala dne 24. januarja 1747 častitim oo. Minoritom iz reda sv. Frančiška. V cerkev Minoritov pri Dravi je bila podoba Mater Milosti dne 25. januarja 1747 na veliki oltar postavljena. V tem novem svetišču je Marija pokazala, da je resnično Mati Milosti. Že v prvih 5 letih je bilo v zahvalo za njene dobrote poslanih 500 tablic, različnih pisanih spričeval, dragocenih cerkvenih oblačil, biserjev in prstanov; v cerkvi pa je bilo veliko brgelj in palic taistih, ki so pri Mariji pomoč našli. V tih letih so 800 zadobljenih milostij našteli, ko so romarji iz Štajerskega, Kranjskega, Koroškega Avstrijanskega in Oggerskega na božjo pot v Maribor prišli. Ker so častiti Minoriti leta 1784 cerkev in samostan pri Dravi

zapustiti morali, so to cerkev in ta samostan dobili, in so čudodelno podobo Matere Milosti v slovesni procesiji leta 1787 v to cerkev prenesli in na prednji oltar postavili. Ta čudodelna podoba, ki je 106 let v tej hiši božji, bo dnes v slovesni procesiji na rokah častitih sinov sv. Frančiška v začasno kapelo novega samostana prenesena, in kadar bo nova cerkev na tem mestu sezidana, bo tudi čudodelna podoba Matere Milosti v prednji oltar postavljena, kjer bo ostala in se častila, kadar nobenega od nas več ne bo. Kdor pa želi obširnejšo zgodovino čudodelne podobe in različnih čudežev brati, ki so se na priprošnje Matere Milosti tukaj zgodili, naj vzame knjižico, katero so spisali nekdanji tukajšnji čast. o. guardijan, P. Nikolaj Meznarič.

3. Mi bomo spodobno slovo od te cerkve vzeli, ako se večnemu Bogu in ljubi Materi božji za vse v tej cerkvi prejete dobrote in milosti prav srčno zahvalimo. O pomislite, kolikokrat ste pri telesnem in dušnem trpljenju tukaj zdihovali, molili in prosili, in na priprošnjo usmiljene Matere vam je ljubi Bog

pomagal, govoriti ste mogli s sv. pismom: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«. O kerščanska duša, zahvali se danes za vse milosti in deleže svetih meš, pri katerih si tako lepo Jezusa molila in Marijo častila. Zahvali se kristjan za milost odpuščanja grehov, katero si tukaj dobil, zahvali se za vse prejeta sveta obhajila. Zahvali se za zlati čas, katerega si rabil, da si tukaj poslušal božjo besedo, katera te je podučila, okrepčala, tolažila in razveselila. Zahvali se za vse žlahtne vtise, katere si tukaj pri različni službi božji, pri milem petju, pri občni molitvi dobil. Zahvali se za vse dobre sklepe in pobožne namene, katere si od sv. Duha razsvetljen, od pogleda čudodelne podobe ganjen, navdušeno storil; o govori besede sv. pisma: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«. Od bližnjih in dalnjih krajev so prišli romarji, ki so tukaj svete zakramente prejemali, se Jezusu in Mariji priporočevali. Leta 1862 je neki dan prišlo več žen, ki so svoje bolne otroke s seboj prinesle. Pri sv. meši so svoje bolne otročiče Jezusu in Mariji darovale, pri povzdigovanju so svoje male

bolnike na kvišku povzdigovale in ko so mešnik blagoslov delili, so sebe in svoje otroke pokriževale; po kolenih so šle okoli oltarja in svoje male škropile z blagoslovljeno vodo. Gotovo, ni bil zastonj njih božji pot, sprosile so zdravje svojim otrokom in z veseljem potrdile besede: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«. Spominjam se lepe novosti: Ko so naš milostljivi knezoškof pred kratkim po naših Pohorskih planinah hodili, Pohorskim otrokom zakrament sv. birme delili in dobro Pohorsko ljudstvo blagoslavljali, so pobožne matere s svojimi nedolžnimi otročiči k stezi prišle in klečale, da bi višji pastir jih in njih otroke blagoslovili, ker dobro vedó, da nebeški prijatelj mladine po škofovskih rokah blagoslavlja njih ljube otroke.

Ko sem na tukajšnji gimnaziji verozakon učil in službo božjo v cerkvi sv. Alojzija opravljal, sem zapazil, da so dijaki Marijine pridige najbolj poslušali, sem jih večkrat v šoli in v cerkvi opominjal, Marijo Devico častiti in cerkev Matere Milosti večkrat obiskati. Našel sem tukaj dijake klečati in Marijo De-

vico častiti. Marsikateri dijak si je tukaj pri Mariji sprosila milost svojega poklica, svojega stana. Vsi taisti dijaki, ki so zdaj v duhovskem ali svetnem stanu, še častijo Mater božjo, so vedno kerščanskega obnašanja in bodo radi govorili besede sv. pisma: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«.

Tudi jaz se imam veliko zahvaliti, ker sem od leta 1860 do 1863 tukaj kakor kaplan službo božjo opravljal. V teh 3 letih nisem okusil nobene bridkosti, nobene boleznj občutil; moj poklic je bil lahek jarem, moje delovanje sladko breme. Tudi jaz moram priznati velike milosti, katere sem v tej cerkvi na priprošnjo Matere Milosti prejel, tudi jaz potrjujem besede sv. pisma: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«.

4. Četrta bomo od te cerkve spodobno slovo vzeli, ako Boga in Marijo za odpuščanje prosimo, v čem smo se v ti hiši božji pregrešili. Gotovo smo vselaj z dobrim namenom v cerkev prišli, ali slabosten človek hitro kaj misli, ali poželi, ali govori, kar Boga žali. Morebiti tudi našo obnašanje ni bilo vselaj po volji božji. Zatorej vze-

mimo danes slovo od te cerkve s solzami, ki tečejo iz zgrevanega srca. Prosimo ljubega Boga za odpuščanje, da smo večkrat tako raztreseno, tako mlačno, tako slabo molili. Prosimo za odpuščanje, da smo večkrat brez potrebe tukaj govorili, se radovedno po cerkvi, po drugem spolu ozirali. Prosimo za odpuščanje, kjer smo morebiti Boga bolj razdražili kakor molili, Marijo devico bolj žalili kakor častili. O prosimo Mater Milosti, da bo ona nam pri svojem božjem sinu sprosila odpuščanje vseh nepopolnostij, katere smo v tej cerkvi zakrivali. Saj tudi jaz imam veliko prositi, odpušanja si moram sprositi, ako sem v spovednici pri enem preoster, pri drugem premehek bil, sprositi si moram odpuščanja pregreškov, katerih se duhovnik pri sv. meši tako lahko in hitro naleze, sprositi si moram odpuščanja, ako sem kakor mladi duhovnik na kanceljnu bolj sebe kakor Kristusa pridigoval. O vsak od nas ima vzroka, dnes za odpušanje prositi taistih nepopolnostij, s katerimi smo v tej cerkvi Boga in Marijo žalili. Vsak naj, preden to cerkev zapusti, svojo roko

na prsi položi, svoje oči na kvišku povzdigne in naj zgrevanim srcem moli: »Ljubi Jezus, odpusti nam naše grehe«. »Sv. Marija, Mati božja, prosi za nas uboge grešnike«.

5. Petič bomo danes od te cerkve spodobno slovo vzeli, ako pobožen namen storimo, da hočemo zidanje nove cerkve podpirati ino z vso močjo skrbeti, da Marija, Mati Milosti novo in stalno svetišče dobi.

Hudo je sicer zdaj za denarje, pomankanje je tu in tam, ali če imamo dobro voljo, k božji časti in k časti Matere božje kaj dobrega storiti, bomo še vedno kaj pri sebi našli. Bodimo usmiljeni in milodarni, in usmiljena Mati nam bo pri Bogu usmiljenje sprosila. Kako ljubi Bog človeška srca vodi, budi in oživlja, se vidi, da ljudje v današnjih časih, ki je hudo za denar, veliko več darujejo, veliko več k božji časti in bližnjemu v korist storijo. 10.000 dobrotnikov je že vpisanih, ki s svojo letnino podpirajo zidanje nove cerkve. O stanovitni ostanite vsi udi, radovoljno plačujte svojo letnino! O storite to veselje svojemu angelju varhu, da bo

vaša dobra dela zapisal, da bo vaše ime stalo v bukvah večnega življenja. Pridobite pa tudi svoje prijatelje in prijateljice za to društvo, da bo številka udov prišla na 36.000.

Ložej bomo od stare cerkve slovo vzeli, ako že zdaj v duhu gledamo novo svetišče Matere Milosti. O kako veselje boste imeli, kako radost v svojih srcih občutili, kadar boste vidili in gledali novo velikansko cerkev in čudodelno podobo Matere Milosti na novi stalni prednji oltar nove cerkve povzdignjeno. Ljubi Bog bo na priprošnjo Matere Milosti vsem blagim dobrotnikom to nedolžno in sveto veselje tudi srečno doživeti, dočakati dal.

Po celi naši ljubi Lavantinski škofiji se lepo povzdiguje kerščanski duh, po celi naši mili Štajerski deželi plameni goreča ljubezen ljudi, ki želijo in hitijo svoje farne cerkve podaljšati ali širiti, taiste olepšati, prenoviti ali celó nove sezidati; Bog sv. Duh pa naj njih življa in utrdi v tem preblagem in svetem namenu!

II.

Kaj nas pa to slovojemanje uči?

1. To slovo nas uči, svojo farno cerkev ljubiti, najrajši v svojo farno cerkev k službi božji hoditi, za kinč in lepoto svoje božje hiše skrbeti.

Kadar iz drugih župnij pridete v Maribor, kjer imate tukaj večkrat različna opravila, in mimo stolne cerkve ali mimo cerkve Matere Milosti greste, o nikar ne pozabiti v hišo božjo stopiti, nekoliko časa se v taisti pomuditi, Jezusa v presv. Rešnj. Telesu počastiti, Marijo, Mater Milosti, sv. Janeza Krstnika in druge svetnike in svetnice božje pozdraviti; ker lepo bi ne bilo, mimo hiše svojega najboljšega prijatelja, mimo hrama svoje ljube Matere iti.

2. Današnje slovo jemanje nas uči, tudi svojo hišo, v kateri prebivamo, ljubiti in spoštovati. Božja previdnost nam je hram odločila, v katerem moramo skrbeti, da bo ljubi Bog in angelji božji z nami prebivali. Naj bo naša hiša tudi hiša božja, da bomo svoje juterne, večerne in jedilne molitve zvesto opravljali, svoje dolžnosti iz ljubezni do Boga spolnjevali, se vedno tiho, mirno, čisto in pobožno obnašali. Kjer pa je kletev in prepir, kjer gospodari nemir

in nespodobnost, iz take hiše angeli božji bežijo in hudi duhovi tam rogovilijo.

Ako v resnici ljubimo svojo hišo, bomo tudi najrajši doma ostali, naš hram nam bo največ veselja prinesel. Kolikokrat moramo svojo hišo zapustiti, vselaj se z blagoslovljeno vodo poškopimo, in Jezusu, Mariji in angelju varhu v varstvo izročimo! In kadar svoje opravila dovršimo, le hitro domu. Zakaj večkrat se zgodi, da, ko se gospodar in gospodinja po mestu potikata in mestne veselice iščeta, so jima doma hrami zgoreli ali se je druga velika nesreča pri gospodarstvu zgodila. Le taisti je najboljši gospodar, kateri svoje največje veselje doma pri svoji rodbini najde. Le taista gospodinja je najboljša, ki se ne potika pri sosedih, ampak pri svojem gospodarstvu svoj kratek čas, pri svojih otrokih svoje veselje ima. Le taisti mladenič je hvale vreden, ki ob nedeljah in praznikih na večer doma ostane in svojemu očetu ljubo živino krmiti pomaga. Le taista deklina je Bogu in ljudem ljuba, katera svoje največje ve-

selje najde v sredi svojih ljubih starišev, svojih predragih bratov in sester.

Današnje slovojemanje nas zadnjič uči, da bomo, kakor danes od te hiše božje slovo jemljemo, tudi enkrat od svoje hiše slovo vzeli in se podali v neskončno večnost, iz katere nič več nazaj ne pridemo. Srečen pa bo naš odhod, ako tukaj po Jezusovi sv. veri in po izgledu Matere Milosti živimo, ako dolžnosti svojega stanu vselaj z veseljem in iz ljubezni do Boga spolnjujemo, ako svoje križe in bridkosti v duhu pokore, za odpuščanje grehov in v pomoč vernim dušam v vicah voljno prenašamo, ako zdaj, dokler nam še solnce življenja sveti, dobra dela doprinašamo. Srečni bomo enkrat od svoje hiše slovo vzeli, ako smo živi v veri, trdni v zaupanju, goreči v ljubezni do Jezusa, svojega Zveličarja. Srečen bo naš odhod, ako vsak dan ljubega Boga za srečno smrtno uro prosimo in v dobrem stanovitni ostanemo. Vesel bo naš prihod v Očetovo hišo, ako zdaj vsaki večer svojo dušo in svoje telo izročujemo Jezusu, Mariji in sv. Jožefu.

K o n e c.

Tako, moji ljubi poslušalci, slovo vzamimo od te Materi Milosti posvečene cerkve, in rečemo: Srečno hiša božja, naše oči te ne bodo dolgo več gledale, ali tvoja lepa zgodovina nam bo v spominu ostala. Srečno mila cerkev, v kateri se danes lepo zahvaljujemo za vse tukaj prejete dobrote in milosti. Srečno hiša božja, naj nam ljubi Bog odpusti, v čem smo ga tukaj žalili. Srečno ljuba cerkev, v kateri smo dnes sklenili, svojo domačo hišo ljubiti in spoštovati. Srečno predraga hiša božja, v kateri smo tolikokrat molili, za božji blagoslov in za srečno smrtno uro prosili. Srečno preblago svetišče Matere Milosti; kakor dobri otroci od svoje stare matere na smrtni posteli ležeče ganjeni in s solznimi očmi slovo jemljejo, tako se tudi mi s težkim srcem ločimo od svoje doslužene cerkve in zelo tužni rečemo: Srečno preblago zidovje, srečno staro svetišče Matere Milosti. Pa tukaj na tvoji smrtni postelji tebi obljubimo, da hočemo na tvojem mestu novo hišo božjo postaviti, kjer ta tla so blagoslovljena od toliko tukaj služenih sv. meš;

ta temelj je blagoslovjen od toliko žlahtnih solz, ki so tekle iz očij zgrevanih grešnikov. Ta tla so blagoslovljena od toliko stopinj, od toliko in dolgo klečejočih obiskavcev in romarjev. Ta temelj, ta podlaga nove cerkve je blagoslovljena in poškropljena od milih solz, ki danes tečejo iz ganjenih, preblagih src Marijinih otrok!

Kakor se je pametna rodbina Spodnještajarske dežele tužni osodi uklonila, tako se tudi vi v voljo božjo vdajte in vse svojim duhovskim očetom prepustite, oni so začasno hišo božjo priskrbeli. To naj bo vaša tolažba, da bo tudi tam Jezus v presv. Rešnj. Telesu in čudodelna podoba Matere Milosti. Le prepustite vse vašim modrim dušnim pastirjem, oni bodo veliko večjo, veliko lepšo in veliko svetlejšo cerkev sezidali. Tudi v novi cerkvi bo Jezus v presv. Rešnj. Telesu in čudodelna podoba Matere Milosti, tudi v novi cerkvi se bodo častili Lurška Mati božja, sv. Jožef, sv. Frančišek Serafinski, sv. Anton Padovanski, sv. Blaž, sv. Filumena. Tudi v novi cerkvi bodo tekli žlahtni studenci božjih milostij, tudi v novi cerkvi boste imeli

različne slovesnosti, marsikatero duhovsko veselje, tudi v novi hiši božji se bodo zakoni sklepali in slovesne primicije obhajale. Ljubi Bog pa nam naj na priprošnjo Matere božje milost da, da bomo vsi slovesnost posvečevanja nove cerkve zdravi in veseli dočakali.

O srečni sinovi sv. Frančiška, ljubi Jezus pride danes k Vam, on bode v Vaši sredi prebival, on bo Vas in Vaše stanovanje blagoslovil! O srečni frančiškani, ki boste v svojem hrami imeli in varovali čudodelno podobo Matere Milosti. Srečni bodemo tudi mi, ako v varstvi Jezusa in Marije živimo. O usmiljeni Jezus, usliši našo zadnjo molitev v tej cerkvi in blagoslovi nas, sv. Marija, naša ljuba Mati, varuj nas, sv. Jožef sprejmi nas, sv. Frančišek podpiraj nas, sv. Anton skrbi za nas, sv. Filumena prosi za nas! Presveto Jezusovo srce usmili se nas, naša ljuba Gospa presvetega srca, prosi Boga za nas, da bomo vedno govoriti in trditi zamogli zlate besede sv. pisma: »Ž njo in po njenih rokah mi je došlo vse dobro«! Amen.

